

zahvalnost & radost

1/2023

Sadržaj	Strana
Biljke u Bibliji (5)	1
Pregled Mateja 13 (2. dio)	4
Josip (1. dio)	9
Pomoć na putu vjere: Kristova svedostatnost, Božanska djelotvornost	11
Biblijske slike i simboli: kuća, šator, stol, postelja, ključ, opasač, rog, jaram	14

Dragi čitatelji,

Samo dva broja u prošloj godini, i tek sada prvi broj u ovoj godini ... Možda ste neki od vas pomislili da je došlo i do prekida objavljivanja ovog časopisa. Ipak, i dalje osjećam potrebu za objavljivanjem i želim to činiti dokle god postoji mogućnost – premda u smanjenom obimu i s duljim vremenskim razmacima.

U ovome broju ima osobito mnogo simbolike. Čak tri članka se isključivo temelje na simbolici koja se upotrebljava u Bibliji. Ta simbolika se ponekad pogrešno razumije i tumači. Razlog je u tome što neki prikazi imaju dvostruko, a neki i višestruko značenje. Ponekad neki prikazi označuju isti pojam, no u njegovom pozitivnom i negativnom smislu. Vjerujem da su tumačenja simbolike Pisma koja objavljujem u ovom časopisu vrlo uravnotežena i utemeljena na Božjoj Riječi.

Ti prikazi u Bibliji su nešto vrlo lijepo, jer tako svaki čovjek može razumjeti praktičnu primjenu Božjih duhovnih istina. Premda, kaže apostol, sada „spoznajemo djelomično i djelomično prorokujemo; ali kada dođe ono savršeno, tada će biti ukinuto ovo što je djelomično ... Jer sada vidimo kroz zrcalo, nejasno, a tada licem u lice: sada spoznajem djelomično; ali tada ću spoznati kao što sam i ja spoznat.“

Do tada budimo zahvalni za „djelomično“, za „nejasno, kao kroz zrcalo“, i veselimo se tome! Jer tek toliko za sada možemo primiti.

*Srdačan pozdrav,
Vaš urednik*

Biljke u Bibliji (5)

Stabla se sastoje od korijena, debla, grana i lišća ili iglica. Stoje sama ili u skupinama. Pokrivaju li veće područje, govorimo o šumi. Oko trideset posto zemljine površine prekriveno je šumom. Drveće je od najveće važnosti za ekološku ravnotežu našeg planeta.

I u Bibliji nalazimo stabla, od prvog do posljednjeg poglavlja. Stoga se isplati razmišljati o njima. Sigurno nam Bog želi nešto reći na temelju njihova značenja.

Stablo zasađeno kraj tekućih voda

Psalam 1,1-3; Jeremija 17,7-8

Stablo zasađeno kraj „tekućih voda“ ima sigurnu opskrbu vodom. Vjernik je poput takvog stabla ako ima pravi i živi odnos s Gospodinom Isusom. Kako to funkcionira opisano je u Psalmu 1,3:

- Ne prijeti mu opasnost da će duhovno usahnuti: živo zajedništvo s Gospodinom Isusom održava njegovu vjeru svježom. On se raduje svome spasenju i predan je Gospodinov sljedbenik. Suprotno od toga je ono kada je njegov odnos s Kristom samo formalan zato što u svakodnevnom životu zanemaruje vezu s njim. Tada nema ni duhovnog razvoja ni radosti u onome što mu je Bog dao.
- Donosi primjeren plod: putem žive povezanosti s Gospodinom Isusom

pokazuju se dobra djela u njegovu životu. Osobine Gospodina Isusa postaju vidljive u njegovu ponašanju. Bog se tome jako raduje. Gospodin to potvrđuje u Ivanu 15,5: “Tko

_____.”

- „Uspijevat će što god on čini.“ Kakvo obećanje! U Postanku 39 je zabilježeno da se to doslovno dogodilo Josipu. U vrlo teškim okolnostima imao je uspjeha: prvo kod _____ kao _____ (r. ____) i kasnije u _____ kao _____ (r. ____).

Preduvjet je za takav duhovni rast i uspjeh u životu vjere možemo pronaći u Psalmu 1 i Jeremiji 17:

- Očigledno udaljavanje od zla (odvajanje): ovo se odnosi na sav tvoj način života. Uvijek iznova dolaziš u dodir s _____ , s _____ i _____ (Psalam 1,1). Ne možeš to izbjeći. Ali nećeš se udruživati s njima niti ćeš slijediti njihove ciljeve.
- Nasljedovanje Božje Riječi (poslušnost): čitaj Božju Riječ za sebe. Ono što razumiješ primijeni u svome životu! Često to neće biti neka izvanredna djela, ali ona zahtijevaju od-

lučnost. Daniel ti daje dobar primjer za to. Imaj na umu da je on za svoju odluku dobio „milost i milosrđe“ od Boga (Daniel 1,9). Tako je njegov put bio uspješan. Bog će i tebi pomoći ako dosljedno primijeniš njegovu Riječ u svome životu.

- Čvrsto uzdanje u Gospodina Isusa: Bog je na tvojoj strani. On čini da „sve djeluje na dobro“ u tvome životu (Rim 8,28.31). Stoga mu možeš potpuno vjerovati. Uvijek računaj na njega! David ti je u tome dobar primjer. On u Psalmu 62,2 kaže:

Maslina

Maslina je i danas rasprostranjena na području Sredozemlja. I danas se, kao i oduvijek, koristi za dobivanje ulja; ali rado se jede i njezin plod.

U Bibliji se ona često se spominje. Kanaan je nazvan „zemljom maslina bogatih uljem“ (Pnz 8,8). Svaki Izraelac je dobro znao što je to stablo masline. To za njega nije bila neka egzotična biljka.

Bog izraelski narod uspoređuje sa zelenom maslinom „lijepom i punom ploda“ (Jeremija 11,16). Sam Bog ga je posadio. To mnogo govori o povijesti Izra-

ela. Sve što je taj narod bio i što je posjedovao došlo je od njegovog Boga. Na takav osobit način skrbio je samo o Izraelu, a ne o drugim narodima.

Ali njegov zemaljski narod postao mu je tako nevjeran da ga je morao kazniti. U Jeremiji 11,16-17 pročitaj s kakvim snažnim riječima Bog najavljuje ovu kaznu: pod maslinom treba potpaliti vatru i slomiti joj grane. Takva osuda je doista sustigla Izrael. To traje sve do danas, jer izraelski narod još uvijek nije uvidio svoju nepravdu i nije se pomirio sa svojim Bogom.

U Rimljanima 11,16-24 ponovno se stablo masline upotrebljava kao slikovit prikaz, i to svjedočanstva za Boga. Određena skupina ljudi koji imaju osobit odnos s Bogom treba ga predstavljati svijetu. Grane te masline su ljudi iz izraelskog naroda koji bi na zemlji trebali svjedočiti za Boga. Ali oni su razapeli Gospodina Isusa. Zato su te grane odlomljene – Bog ih danas ne upotrebljava kao svoje svjedoke.

Onda je Bog pricijepio* grane divlje masline. To obuhvaća sve ljude koji se nazivaju kršćanima. Oni sada zauzimaju mjesto Izraela kao svjedoci za Boga. On od njih očekuje da vjerno svjedoče za njega. Istodobno on upozorava kršćane: Ako ni oni ne ispune njegovo očekivanje, Bog će odlomiti te grane i po-

* Cijepljenje: Na stablo voćke kao na podlogu pricijepuju se plemke. To su jednogodišnji izdanci ili mladice istih ili srodnih voćaka. Zašiljena plemka umetne se u procjep načinjen na ostatku odrezane grane. Zatim se rez izvana hermetički zatvori nekim povezom i voćarskim voskom. Mladica je tada povezana s podlogom te nastavlja rasti kao dio stabla, razvije se u rodnu granu i u svoje vrijeme donosi plod; voće. Time se želi i dalje koristiti voćku sa dobrim korijenskim sustavom te istodobno poboljšati kakvoću uroda.

novno pricijepiti izvorne grane. Tako će se i dogoditi. Budući da je kršćanstvo potpuno zakazalo, izgubit će svoje mjesto svjedočanstva za Boga. Namjesto njega će obnovljeni izraelski narod riječju i djelom objavljivati svoga Boga u Tisućgodišnjem kraljevstvu.

Kako ti možeš biti svjedok za Boga? Moraš li izvoditi nešto, kao neki glumac? Ne, takav bi se igrokaz brzo razotkrio kao lažan. Moraš li mnogo govoriti o svojoj vjeri? Ispovijedanje ustima je važno (Rim 10,10b), ali nije dovoljno. Tvoj život bi trebao biti u skladu s tvojim govorenjem. U tome ćeš uspjeti samo ako po vjeri živiš u bliskom odnosu s Gospodinom Isusom. Novoobraćeni kršćani u negdašnjem Solunu su ti uzor koji vrijedi nasljedovati. Što o njima čitaš u 1. Solunjanima 1,8?

Vinova loza

Bilo da trs vinove loze ubrajamo među drveće ili pak u grmolike biljke, ovdje ne igra veliku ulogu. Gospodin Isus je spomenuo trs i lozu kako bi poučio svoje učenike nečem vrlo važnom. Pročitaj u svezi s time Ivan 15,1-8. Odmah ćeš uočiti koji je značaj trsa i loza:

- _____ opisuje sebe kao „istinski trs“.
- _____ je vinogradar koji njeguje loze.
- _____ vise kao loze na tom trsu.

Trs je koristan samo ako vlasnik može s njega brati grožđe. Svi kršćani koji danas – kao i učenici tada – stoje uz Gospodina Isusa jesu loze koje trebaju donositi plod. Međutim, preduvjet za to je pravi, živi odnos s Gospodinom Isusom.

Netko može tvrditi da je kršćanin, ali nema osobni odnos vjere s Kristom. U tome slučaju nešto nije u redu. Budući da nema plodova, Otac odsijeca takve loze.

Ali ako si po vjeri u Gospodina Isusa istinsko Božje dijete, u tvome životu može nastati plod za Boga, štoviše, mnogo ploda. Kako se to zbiva? Gospodin to objašnjava u četvrtom retku: „Ostanite u meni i ja u vama.“ Ako u svakodnevnicu boraviš blizu Gospodina Isusa i živiš u ovisnosti o njemu, on može proizvesti plod. Tada će nešto od njega, od njegovog ponašanja, od njegove naravi, biti vidljivo u tvome životu.

Ili, drugačije rečeno: u tvome i mome ponašanju trebao bi se vidjeti plod Duha, koji je u životu Gospodina Isusa bio u potpunosti vidljiv. Nabroji devet značajki toga ploda (Gal 5,22.23):

Patrick Margraf

Izvor: „Halte fest“ 5/2021

(nastavak slijedi)

Rješenja se nalaze na 8. stranici.

Pregled Mateja 13 (2. dio)

Matej 13,24-52

Usporedbom o sijaču Gospodin objašnjava promjenu u svom radu. Više ne traži plodove u Izraelu. Kao sijač, on sada sije sjeme Riječi Božje kako bi mogao doći plod.

Sa šest usporedaba o kraljevstvu nebeskom on ukazuje na promjene u kraljevstvu. Dok je kralj odsutan, ono po prima skriveni oblik. Prve tri usporedbe opisuju vanjski razvoj, sljedeće tri usporedbe pokazuju unutarnju vrijednost.

Usporedba o ljlju

Prve tri usporedbe opisuju kršćanstvo onako kako ga svi ljudi mogu vidjeti i pojmiti. Dobri i loši utjecaji postaju vidljivi. Naposljetku se očituje tužan krajnji ishod kršćanskog svjedočanstva.

„Kraljevstvo nebesko je nalik čovjeku koji posija dobro sjeme na svojoj njivi: ali dok su ljudi spavali, dođe njegov neprijatelj i posije ljlju među pšenicu i ode. A kada je stabljika porasla i donijela plod, pokaza se i ljlju“ (r. 24-26).

Najprije je predočeno savršeno djelovanje Gospodina Isusa u kršćanstvu: On je posijao dobro sjeme na svojoj njivi. Zatim, nažalost, slijedi ljudska nepažnja i nesposobnost: oni su zaspali. Neprijatelj iskorištava ovu okolnost

za svoju lukavu djelatnost: on sije ljlju među pšenicu – i oboje raste.

„Stoga pristupiše sluge domaćinu i rekoše mu: ‘Gospodaru, nisi li ti dobro sjeme posijao na svojoj njivi? Otkuda onda na njoj ljlju?’ On im reče: ‘Neprijatelj je to učinio’“ (r. 27-28).

Poslušne sluge uznemiruje činjenica da su dobro i zlo vidljivi jedno uz drugo. S pravom uočavaju da to miješanje zamućuje, štoviše, kvari božansko svjedočanstvo.

„Rekoše mu sluge: ‘Hoćeš li da odemo i poberemo ga?’ No on reče: ‘Ne; da ne biste sabirući ljlju iščupali s njim i pšenicu. Pustite oboje neka raste zajedno do žetve’“ (r. 28-30).

Gospodinove sluge imaju razumljivu želju da njivu oslobode korova. Ali ono što je neprijatelj ljudskim nemarom unio u kršćanstvo ne može se zaustaviti niti poništiti.

„U doba žetve reći ću žeteocima: Skupite najprije ljlju i svežite ga u snopove da se spali, a pšenicu skupite u moju žitnicu“ (r. 30).

Korov koji je skupljen i namijenjen spaljivanju ukazuje na to da će se na kraju razdoblja kršćanstva lažni kršćanski ispovjednici sa svojim zlim učenjima okupiti i suočiti s božanskom osudom. Sku-

pljanje pšenice u žitnicu govori o Uzeću. Time će istinski učenici biti smješteni u uzvišen nebeski dio kraljevstva.

Usporedba o zrnu gorušice i kvascu

„Kraljevstvo nebesko je kao zrno gorušice, koje čovjek uzme i posije na svojoj njivi. Ono je, doduše, najmanje od svega sjemena, ali kada naraste, veće je od svega povrća i izraste u stablo, tako da dođu ptice nebeske i nasele se na njegovim granama“ (r. 31-32).

Kršćansko svjedočanstvo započelo je s malom skupinom od 120 ljudi (= gorušičino zrno). Ali razvilo se u ono što je vjerojatno najveći i najmoćniji religijski sustav (= stablo) na svijetu. Mnoge nečiste i sumnjive skupine (= ptice) našle su utočište i blagostanje u kršćanstvu.

„Kraljevstvo nebesko je kao kvasac, koji žena uzme i sakrije u tri mjere brašna dok sve ne ukvasa“ (r. 33).

Djelovanje kvasca slikovito govori o tome kako dopuštanje onoga što je pogrešno i zlo prožima i obilježava čitavu cjelinu. Crkveni oci su već rano popustili vjerskim željama većine za veličanstvenim crkvenim zgradama, vanjskim ceremonijama, slavljenjem svetkovina i tako dalje. I sami su težili crkvenim službama i vjerskim organizacijama. Sve to pogrešno što se postupno uvlačilo, razvilo se u doktrinarni sustav koji je ostavio pečat na cijelom kršćanstvu i njegovom svjedočanstvu.

Skriveno od postanka svijeta

„Sve je to Isus govorio mnoštvu u usporedbama, i bez usporedbe im nije govorio ništa; da se ispuni ono što je rečeno po proroku: ‘Otvorit ću u usporedbama

usta svoja, iznijet ću ono što je skriveno od postanka svijeta’“ (r. 34-35).

Sada Gospodin Isus potvrđuje ono što je već rekao učenicima u redcima 11-17: U usporedbama o kraljevstvu nebeskom on govori o nečemu što je bilo nepoznato u Starom zavjetu. To jasno pokazuje da u ovom poglavlju nije riječ o židovskim vidovima kraljevstva, nego je predložena kršćanska strana kraljevstva. To se odnosi i na usporedbe i na njihova objašnjenja.

Tumačenje usporedbe o ljulju

Nakon što je Gospodin putem tri usporedbe u redcima 24-33 govorio o vanjskim vidovima kraljevstva, on otpušta mnoštvo i ponovno ulazi u kuću. To je pravo mjesto gdje će pokazati unutarnju stranu kraljevstva. S njim su učenici, jer samo oni mogu razumjeti i cijiniti unutarnju i stvarnu vrijednost kraljevstva. Prije negoli ispriča još tri usporedbe, objašnjava im usporedbu o ljulju.

„Onaj koji sije dobro sjeme je Sin čovječji, a njiva je svijet. Dobro sjeme su djeca kraljevstva, a ljulj djeca Zloga. Neprijatelj koji ih je posijao jest đavao“ (r. 37-39).

Gospodin sije kao Sin čovječji. Time on proširuje područje svog djelovanja na sve ljude. Tu važnu činjenicu potvrđuje i objašnjenjem da njiva nije Izrael nego svijet.

Dobro sjeme su istinski kršćani! Ljulj označuje kršćanske ispovjednike bez božanskog života. Uveo ih je đavao i time pokvario kršćansko svjedočanstvo.

„Žetva je svršetak svijeta, a žeteoci su anđeli. Kao što se ljulj sabire i u ognju spaljuje, tako će biti na svršetku ovoga

svijeta. Sin čovječji poslat će svoje anđele i oni će pokupiti iz njegova kraljevstva sve sablazni i one koji čine bezakojne i baciti ih u peć ognjenu: ondje će biti plač i škrgut zubâ. Tada će pravednici svijetliti poput sunca u kraljevstvu svoga Oca“ (r. 39-43).

Tu vidimo da Gospodinovo objašnjenje nadilazi ono što je priopćio u usporedbi. Tamo je govorio o „doba žetve“: o skupljanju ljulja da se spali i skupljanju pšenice u njegovu žitnicu (r. 30). Sada govori o samoj „žetvi“ i objašnjava što će se dalje dogoditi s ljuljem i pšenicom.

Da bi okončao kršćanstvo i sudio beživotnim ispovjednicima, Gospodin će se poslužiti anđelima. Oni predstavljaju božanski sud po providenju. Gospodinu se gadi to da sâm digne ruku na lažne kršćanske ispovjednike i izvrši osudu. On već i u „doba žetve“, kod očitovanja lažnih kršćana s njihovim krivim učenjima, djeluje u providenju, tj. bez izravnog zahvata (r. 30). Tako će biti i na dan „žetve“: u svom providenju on će putem političkih snaga dokrajčiti beživotan vjerski kršćanski sustav (Otk 17,16).

Pravednici, koji će putem Uzeća biti uzneseni u nebeski dio kraljevstva (r. 30), sjat će poput sunca u kraljevstvu svoga Oca. Kako bismo razumjeli što se ovime misli, želimo istaknuti dva područja budućeg kraljevstva.

Dvije razine u tisućgodišnjem kraljevstvu

Božje kraljevstvo u budućnosti bit će na zemlji i u povezanosti sa zemljom. Ali imat će dvije razine:

1. „Kraljevstvo Sina čovječjega“ je stvarna i zemaljska razina. Kad Gospodin dođe u velikoj sili i slavi, uspostaviti će to kraljevstvo na zemlji.

U to zemaljsko kraljevstvo ući će dvije skupine živih ljudi:

- Ljudi iz izraelskog naroda koji će prihvatiti evanđelje kraljevstva i preživjeti razdoblje Velike nevolje (Psalam 110,3), i
- ljudi iz ostalih naroda koji će se obratiti Bogu i priznati Gospodinovu vladavinu (Mt 25,31-34).

Oni će, kao ljudska bića s tijelom od krvi i mesa, imati biološke potomke.

2. „Kraljevstvo Oca“ je uzvišena i nebeska razina toga kraljevstva. Ova razina uključuje sljedeće skupine:

- Patrijarsi i svi vjernici Staroga zavjeta imat će udio u tome kraljevstvu.
- Pravednici iz kršćanskog doba tamo će sjati poput sunca.
- Mučenici iz Velike nevolje će uskrsnuti i ući u to nebesko područje kraljevstva.

Svi će oni, kao uskrsli i preobraženi otкупljenici, u svome „tijelu uskrsnuća“ živjeti i kraljevati s Kristom tisuću godina.

Usporedba o blagu na njivi

S tri usporedbe u redcima 44-50 Gospodin pokazuje svojim učenicima ono što je njemu vrijedno u kraljevstvu nebeskom tijekom kršćanskog razdoblja.

„Kraljevstvo nebesko je kao blago skriveno na njivi, koje čovjek, kada ga nađe, sakrije i, radostan zbog njega, ode te proda sve što ima i kupi tu njivu“ (r. 44).

Blago skriveno u polju su istinski kršćani, istinski Gospodinovi učenici. Oni su u Božjem naumu unaprijed poznati kao pojedinci, upravo kao što se blago sastoji od mnogo zasebnih dragocjenih dijelova.

Čovjek koji je pronašao i sakrio to blago jest Krist. On ga je kao čovjek – poučen od Oca – vidio i našao.

To blago tvore vjernici kojima Gospodin Isus daje vječni život. Kad ih je prema Božjem naumu vidio, pobudili su u njegovom srcu takvu radost da je bio spreman odreći se svih svojih prava kao čovjek i kao Mesija, pa čak i položiti svoj život, kako bi stekao to blago.

On je kupio svijet kako bi posjedovao te vjernike koji su u svijetu nepoznati, ali Bogu su dobro poznati.

Usporedba o dragocjenom biseru

„Opet, kraljevstvo nebesko je kao trgovac koji traga za lijepim biserima, koji, kada pronađe jedan dragocjen biser, ode, rasproda sve što ima i kupi ga“ (r. 45-46).

Krist kao trgovac ima savršenu sposobnost razlučivanja. On zna što su dragocjeni, a što vrlo dragocjeni biseri. On je vidio ne samo pojedine kršćane koji vjeruju, nego i sve njih kao jednu divnu cjelinu. To je taj *jedan* vrlo dragocjen biser koji je pronašao. To je Božja zajednica (crkva) prema njegovoj vječnoj namjeri.

Sveti anđeli imaju svoju vrijednost pred Gospodinom. On je izraelski narod ljubio vječnom ljubavlju. Ali njegova zajednica (crkva) nadmašuje sve. Ona je taj *jedan* vrlo dragocjen biser.

Krist je tražio nešto savršeno, nešto dragocjeno i lijepo. U svojoj zajedni-

ci (crkvi) je pronašao ono što u potpunosti zadovoljava njegovu čežnju punu ljubavi.

Stoga je bio spreman dati svoj život i svoju krv kako bi stekao svoju zajednicu.

Usporedba o mreži bačenoj u more

„Opet, kraljevstvo nebesko je nalik mreži koja se baci u more i zahvati svaku vrst riba, koju, kada se napuni, (*oni*) izvuku na obalu, sjednu te one dobre skupe u posude, a one loše izbače“ (r. 47-48).

Mreža evanđelja bačena je u more narodâ tijekom čitavog kršćanskog razdoblja. Okupljaju se svakakvi ljudi: ugledni i priprosti, siromašni i bogati, obrazovani i neobrazovani. Sve ribe u mreži prikaz su ljudi koji su formalno postali kršćani. Ali istinski su samo su oni koji su dobri, jer su obraćeni i imaju život od Boga.

„Oni“ u 48. retku su Gospodinove sluge. Oni svu ribu izvuku na obalu i sjednu. Tako stvaraju okolnost u kojoj mogu raspoznati one koje su dobre. Putem pouke iz Božje Riječi razaznaje se tko doista ima nov život i to pokazuje putem poslušnosti.

Sluge skupljaju dobru ribu u posude. To govori o svakom služenju otkupljenima u svrhu napredovanja njihove vjere.

Loše ribe su prikaz tobožnjih kršćana koji su obuhvaćeni mrežom Evanđelja, ali koji u pogledu sebe odbacuju poruku milosti i stoga nemaju božanski život. Gospodinove sluge nemaju nikakve obveze u pogledu njih.

Sud na svršetku vijeka

„Tako će biti na svršetku svijeta. Izići će anđeli i odvojiti zle od pravednih i baciti ih u peć ognjenu: ondje će biti plač i škrgut zubâ“ (r. 49-50).

Svršetak svijeta (točnije: vijeka) je razdoblje nakon Uzeća. Tada će anđeli, ovdje ponovno prikaz božanskog suda po providenju, izići i suditi kršćanskom svijetu. Ovaj postupak istovjetan je s:

- odsijecanjem s masline pricijepljenih divljih grana (Rim 11,16-24),
- časom iskušenja koji će doći na sav svijet (Otk 3,10), i
- osudom Babilona (Otk 17,1-6 i 15-18).

To će se dogoditi po božanskom providenju. Gospodin će putem političke sile ukloniti pokvaren kršćanski sustav, bludnicu Babilon.

Izjava da će zli biti odvojeni od pravednih mogla bi dovesti do pogrešnog zaključka da pravedni označavaju vjernike iz Izraela koji će povjerovati putem evanđelja kraljevstva i stoga biti u kraljevstvu. Ali ta činjenica, koliko god bila istinita, ne spada u tajne kraljevstva nebeskog. Ezekiel i drugi staroza-

vjetni pisci opširno prorokuju o tome. Pravednici u 49. retku su učenici koji su u kršćanskom razdoblju trajno došli u kraljevstvo putem novog rođenja. No oni će, kao što smo već vidjeli, Uzećem biti premješteni u uzvišeni nebeski dio, u kojemu će također ostati u kraljevstvu.

Pismoznanc u kraljevstvu nebeskom

„Reče im Isus: Jeste li sve to razumjeli? Rekoše mu: Jesmo, Gospodine. Tada im reče: Zbog toga je svaki pismoznanc upućen u kraljevstvo nebesko nalik čovjeku domaćinu koji iz svoje riznice iznosi novo i staro“ (r. 51-52).

„Novo“ je kraljevstvo u svom tajanstvenom obliku tijekom razdoblja kršćanstva kako ga je Gospodin predočio kroz usporedbe u ovom poglavlju. „Staro“ se odnosi na kraljevstvo u njegovom stvarnom obliku, kako je već najavljeno u Starom zavjetu i kakvo će biti uspostavljeno u budućnosti. Oni koji mogu razlikovati ova dva vida – stari i novi – ispravno su poučeni u kraljevstvu nebeskom.

Max Billeter

Rješenja za “Biljke u Bibliji”

- ostaje u meni i ja u njemu, taj donosi mnogo ploda: jer bez mene ne možete učiniti ništa.

- Potifara, rob, 2 / zatvoru, zatvorenik, 23

- bezbožnicima, grešnicima, podrugljivcima

- Duša moja vjerno čeka na Boga; od njega dolazi moje spasenje.

- O njima se nije govorilo samo u obližnjem području, nego je njihova vjera bila poznata na svakom mjestu.

- Gospodin Isus, Otac, učenici

- ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrota, vjernost, krotkost, suzdržljivost.

Josip (1. dio)

Postanak 37

U čitavom Svetom pismu nema savršenijeg i krasnijeg prikaza Krista no što je Josip. Bilo da promatramo Krista kao predmet Očeve ljubavi, bilo kao predmet zavisti Njegova vlastitog naroda, ili u Njegovu poniženju, trpljenju, uzvišenoj smrti, i slavi – u svemu je Josip Njegov prikladan simbolički prikaz.

U trideset sedmom poglavlju spomenuti su Josipovi snovi, koji su izazvali neprijateljstvo njegove braće. On je bio predmetom očeve ljubavi i predviđen za uzvišenu sudbinu; ali budući da su im srca bila daleko od svega toga, njegova su ga braća mrzila. Nisu imala zajedništvo u očevoj ljubavi i nisu mogla podnijeti pomisao o Josipovoj uzvišenosti. U svemu tome oni vjerno predstavljaju Židove Kristovog doba: “K svojima dođe, a njegovi ga ne primiše” (Ivan 1,11). U njihovim očima On nije imao ni “ljepote ni sjaja” (Izaija 53,2). Nisu ga htjeli prihvatiti ni kao Sina Božjega ni kao Kralja Izraelova. Oči im nisu bile otvorene da mogu “promatrati Njegovu slavu, kao jedinorođenog od Oca, punog milosti i istine” (Ivan 1,14). Nisu ga htjeli, nego su ga mrzili.

U Josipovu slučaju vidimo da on ni na koji način nije popustio u svom svjedočanstvu zato što su ga, nakon njegova prvog sna, braća odbila. “A Josip usni jedan san te ga ispriповijeda svojoj braći; no oni ga još više zamrže ... Usni on i drugi san te ga ispriповijeda svojoj braći” (5. i 9. redak). To je bilo jednostavno

svjedočanstvo koje se temeljilo na Božjem otkrivenju; no to je svjedočanstvo odvelo Josipa u jamu. Mogao je šutjeti o svom svjedočanstvu ili barem ublažiti njegovu oštricu i snagu, kako bi poštedito sebe; ali on im je rekao istinu, i zato su ga zamrzili.

Tako je bilo i s Josipovim velikim Protulikom – Isusom. On je svjedočio za istinu, dao je dobro svjedočanstvo, ništa nije zadržao za sebe; mogao je govoriti samo istinu, jer je On bio Istina; no na Njegovo svjedočanstvo čovjek je odgovorio križem, octom, trnjem i vojničkim kopljem. Kristovo svjedočanstvo je, također, bilo povezano s najdubljom, najpotpunijom i najbogatijom milošću. On nije došao samo kao “istina”, nego i kao savršeni izraz sve one ljubavi koja je u Očevu srcu: “Milost i istina došli su po Isusu Kristu” (Ivan 1,17). On je ljudima bio savršeno otkrivenje toga tko Bog jest. Zato je čovjek bio bez ikakve izlike. On je došao i pokazao ljudima Boga, a ljudi su Boga zamrzili do krajnosti. Na najpotpunije očitovanje Božje ljubavi čovjek je uzvratilo najpotpunijim očitovanjem mržnje. To se očitovalo na križu; a jama u koju su braća bacila Josipa, dirljivo je nagoviještala križ.

“Kad ga opaze izdaleka, prije negoli im se približio, stanu se dogovarati da ga ubiju. I rekoše jedan drugome: ‘Evo dolazi onaj sanjar! Hajde da ga ubijemo i bacimo u neku jamu pa ćemo reći da ga je proždrla kakva opaka zvijer: vidjet

ćemo što će biti od njegovih snova' ” (r. 18-20). Te nas riječi jako podsjećaju na usporedbu iz Mateja 21: “Na posljertku pošalje k njima svog sina, rekavši: ‘Poštovat će moga sina.’ Ali kad vinogradari ugledaše sina, rekoše među sobom: ‘Ovo je baštinik. Ubijmo ga i otmimo njegovu baštinu!’ Tada ga pograbe, izbace iz vinograda i ubiju.” Bog je poslao svoga Sina u svijet, s mišlju: “Poštovat će moga Sina”; no, nažalost, ljudsko srce nije imalo nikakva poštovanja prema Očevom “ljubljenom sinu”. Izbacili su ga van. Nebo i zemlja bili su u sukobu zbog Krista, i još su uvijek sukobljeni. Čovjek ga je razapeo, ali ga je Bog podigao iz mrtvih. Čovjek ga je postavio na križ, između dvojice zločinaca, a Bog ga je postavio sebi zdesna na nebesima. Čovjek mu je dao najniže mjesto na Zemlji, a Bog mu je dao najuzvišenije mjesto u Nebu, u najblistavijem veličanstvu.

Sve je to bilo iskazano u Josipovu životu: “Josip je plodna grana, plodna grana kraj izvora, čiji ogranci preko zida prelaze. Strijelci su ga gorko uciviljali, i u nj odapinjali, i zamrzili ga, no njegov je lûk jak ostao, a mišice ruku njegovih ojačale su od ruku moćnog Boga Jakovljevog; (otuda je Pastir, Stijena Izraelova) i to od Boga tvoga oca, koji će ti pomagati; i od Svemogućega, koji će te blagoslivljati blagoslovima s nebesa odozgor, blagoslovima iz dubine odozdol, blagoslovima dojki, i utrobe! Blagoslovi tvoga oca nadvisuju blagoslove mojih predaka sve do krajnjih međa vječnih brežuljaka: neka oni budu nad glavom Josipu, i nad tjemenu njemu koji bijaše odvojen od svoje braće” (49,22-26).

Ovi redci prekrasno nam prikazuju “Kristove patnje i slave nakon toga” (1. Petrova 1,11). “Strijelci” su obavili svoje, ali je Bog bio jači od njih. Pravi Josip je bio pogođen i teško ranjen u kući svojih prijatelja; ali su “mišice ruku njegovih ojačale” u snazi uskrnuća. Vjera ga sada poznaje kao temelj svih Božjih nakan u pogledu blagoslova i slave Crkve, Izraela i cjelokupnog Stvorenja. Dok promatramo Josipa u jami i u tamnici, i dok ga potom promatramo kao vladara nad cijelim Egiptom, vidimo razliku između Božjih i čovjekovih misli. Isto to vidimo i kad promatramo križ i “prijestolje Veličanstva na nebesima”.

Ništa nikada nije u tolikoj mjeri razotkrilo stvarno stanje ljudskoga srca u odnosu prema Bogu kao Kristov dolazak: “Da nisam došao i govorio im, ne bi imali grijeha” (Ivan 15,22). To ne znači da ne bi bili grešnici, nego da “ne bi imali grijeha”. Na drugome mjestu veli: “Da ste slijepi, ne biste imali grijeha” (Ivan 9,41). Bog se približio čovjeku u Osobi svoga Sina, i čovjek je mogao reći: “Ovo je baštinik”; no on je rekao: “Ubijmo ga!” Stoga, “nemaju izgovora za svoj grijeh”. Oni koji kažu da vide, nemaju nikakva izgovora. Nije problem u priznavanju sljepoće, nego u ispo vijedanju da se vidi. To je uistinu važno načelo u pogledu vjeroispovijedanja, osobito ovog današnjeg. Trajnost grijeha povezana je s time što ljudi tvrde da vide. Čovjek koji je slijep, i zna to, može dobiti vid; ali što se može učiniti za onoga koji misli da vidi, a zapravo ne vidi?

*C. H. Mackintosh
(nastavak slijedi)*

Pomoć na putu vjere

Kristova svedostatnost

„Dosta ti je moja milost.“

2. Korinćanima 12,9

*Gospodine Isuse! Izvore svake milosti,
Vidimo te slavna u božanskoj svjetlosti.*

Dragocjena je istina da ... ne možemo biti u okolnostima u kojima Krist ne bi bio dovoljan. Bilo da se radi o crkvi ili pojedinim vjernicima, nemoguće je biti na mjestu za koje Krist nije dovoljan.

Prije nekog vremena primijetio sam kako su savršene riječi: „Radujte se uvijek u Gospodinu!“ – To je pozitivna strana. Zatim slijedi: „Ne budite zabrinuti *ni za što*“, pri čemu se misli na sve ono što je ovdje na zemlji. Kada svoje terete položimo pred njegovo prijestolje i na njegovo srce, uvijek smo u miru – jer on se ne uznemiruje i svršetak mu je poznat od početka – mir Božji čuva naša srca. Kakvo utočište imamo na svojem proputovanju!

Iznad svega, uvijek vjeruj ovo: „Dosta ti je moja milost.“ Kada se srce smiri u Kristu, sve je lako: daleko je od onoga što nam je zamka.

On je uvijek isti – dovoljan za mlade, a dovoljan i za stare – i tako pun nježnosti i milosti. Ostanimo ponizni, kako bismo upoznali njega i sva sredstva pomoći koja su u njemu. U njemu je pomoć čak i za usamljenost, jer on ju je osjetio: „Ostavit ćete me samoga: no ja nisam sâm, jer je Otac sa mnom.“ Tako i ti možeš reći: „Ja i Krist, koji je sa mnom.“

Što više znamo o Njemu, to više spoznajemo da je On sve.

Naša je mudrost znati da *bez Isusa* ne možemo učiniti *ništa* – *s njim sve* što je po njegovoj volji. Tajna mira je to da budemo zaokupljeni njime radi njega samog, i tada ćemo naći mir u njemu i putem njega, i biti više negoli pobjednici kada dođe kušnja.

Veličanstveno je vidjeti da nas Kristova snaga u nama u potpunosti može postaviti iznad svega.

„Svako dobro darivanje i svaki savršeni dar odozgor je i silazi od Oca svjetlilâ, u kome nema promjene ni zasjenjenosti zbog mijene.“ U praksi često proturječimo toj istini baveći se samo onime što je zemaljsko, i pritom doživljavamo samo razočaranje. Ali Bog nikada nije razočaran kada smo mi razočarani. On nam dopušta da budemo razočarani sami sa sobom, kako bismo mogli bolje spoznati koliko nam je Krist potreban te biti zadovoljni s njim.

„Vodi me putem vječnim.“ ... Nije li to sâm Krist, jedini put, vječan put? ... Njemu se sviđjelo istražiti naše vlastite putove kako bi nas on njima mogao voditi – pokazati nam da Krist za nas mora biti praktički ono što on o sebi izjavljuje u svojoj riječi: „Prvi i posljednji“, naš „Alfa i Omega“. ... Sve je dobro što nas vodi „putem vječnim“, što nas izbacuje s naših vlastitih putova i dovodi nas na put vječni; što nas tjera da u konačnici Krista cijenimo na čitavom putu, kao što smo ga cijenili na početku. To na poslijetku vodi k tome da spoznamo Krista kao naš udio od kojega živimo, kao što smo ga spoznali i za oproštenje naših grijeha.

Božanska djelotvornost

„Jedno samo činim.“

Filipljanima 3,13

Tvoja slava, Gospodine

Cilj je našeg putovanja.

U svijetu punom taštine

Nema za nas počivanja.

Želimo što prije u dom,

Vječno biti u miru tvom.

Djelotvoran čovjek je onaj koji ima jasno određen cilj. Kršćaninov jedini cilj jest Krist.

Ono što Bog očekuje je potpuna predanost. Ona ljubav prema dušama koja ih revno traži, često tako lako splasne. Netko može izgubiti svoju prvu ljubav za Božje djelo, a ipak nastaviti raditi. Neka bi Bog ponovno rasplamsao u nama tu djelotvornost ljubavi!

Bogatstvo zasigurno nikada nije ušlo u Božju crkvu a da nije proizvelo više kušnja i poteškoća. Postoje bogati ljudi koji daju svoje bogatstvo kako bi ublažili siromaštvo

drugih, i to je vrlo dragocjeno; no gdje god bogatstvo postane trajna značajka, ono slabi djelotvornost Božje crkve.

Gdje je djelotvornost Duha, tu je i svjetlo, i zdravo oko koje nam omogućuje da prosudimo da je u Kristu sva vrijednost, a da sve drugo ne vrijedi ništa: i to čisti vjernikovo srce.

Trebamo se neprestano obnavljati; bez toga se duhovna djelotvornost ne može održati. To se ne postiže napredovanjem u spoznaji. Ono što je odlučujuće jest držati se blizu Boga. Tamo se ljubav održava pa Njegova ljubav u našoj duši raste.

Kada ozbiljno tražimo Gospodina i njegovu milost ... doći će i snaga koja će nas izbaviti i osloboditi te dati da u Kristu pronađemo radost koja isključuje zlo i svijet. Teži za time i ne budi lijen u onom božanskom.

Krist u slavi predočen nam je kao onaj koji nas vodi da napredujemo u djelotvornosti suobličujući nas onome što On jest u slavi. Ali kada je riječ o hranjenju unutarnjeg čovjeka i izgrađivanju karaktera, onda je poniženi Krist taj kojim se moramo hraniti. To je na određen način predočeno u Filipljanima 2 i 3: drugo poglavlje pokazuje nam unutarnje stanje i karakter Krista koji se ponizio; treće poglavlje pokazuje proslavljenoga Krista: cilj za kojim težimo.

(2. Korinćanima 11,23-33.) Nevolje i opasnosti izvana, neprestane tjeskobe iznutra, hrabrost koja nije klonula ni pred kakvom opasnošću, ljubav prema jadnim grešnicima i prema crkvi, koja se uslijed ničega nije mogla ohladiti – tih nekoliko redaka ocrta prikaz života takve bezuvjetne predanosti koja dira i najhladnije srce; tjera nas da osjetimo svoju sebičnost i da kleknemo pred Onim koji je bio živ izvor predanosti apostola Pavla, pred Onim čija ga je slava nadahnula i pokrenula.

Naše duše znaju što to znači ostaviti ono zemaljsko za sobom i pronaći svu dragocjenost u Kristu: a onda se pojavi neka beznačajna sitnica, povuče nas prema dolje i navede da se snažnije zanimamo za nešto prolazno negoli za sve čvrsto utemeljene stvarnosti koje su u Isusu Kristu.

Bog u nama proizvodi težnje koje ne može zadovoljiti ništa osim njegove slave. Sveti Duh nam daje snagu da već sada ulazimo u to. To pokazuje koliko je važno da boravimo tamo u mislima. ... „Što god je ljubazno, što god je na dobru glasu ... na to mislite.“ Kako bi tada srce bilo sretno! Kako bismo uzrasli do spoznanja i dragocjenosti Krista, ako bismo po navici boravili tamo gdje Bog prebiva!

Tajna pravog napretka je osobna povezanost s Njim samim.

J. N. Darby

Biblijske slike i simboli

Kuća

Kuća je slika utvrđene i trajne, unutar sebe zatvorene i uređene jedinice, koja je odijeljena od vanjskog svijeta (Mt 13,1.36). U Bibliji se „kuća“ upotrebljava kao prikaz koji ima različita značenja. Ne označuje samo mjesto stanovanja, nego i same stanovnike, a u širem smislu i čitave obitelji i narode. Tako je, primjerice, svećenička obitelj nazvana „kuća Aronova“, a izraelski narod „kuća Izraelova“ (Ps 115,10; Izl 16,31). Premda se Šator sastanka već u Suci-ma 18,31 naziva „kuća Božja“, ipak je tek hram u Jeruzalemu bio ta „kuća“ u pravom smislu riječi (1 Kr 6,1).

Božja kuća u SZ-u je prikaz crkve (Heb 3,6; 10,21; 1 Pet 2,5). Šator pak, za razliku od kuće, govori o privremenom stanovanju, a često i o prolaznosti.

Naše zemaljsko tijelo nazvano je „šator“, dok je tijelo slave, koje će svi vjernici primiti prigodom Uzeća, nazvano „zdanje od Boga, nerukotvorena vječna kuća u nebesima“ (2 Kor 5,1).

Šator

Šatori za stanovanje na Bliskom Istoku još i danas su većinom sačinjeni od pokrivača od tamno smeđe ili crne

kozje dlake (usp. Pj 1,6) i mogu biti vrlo veliki. I prigodom gradnje Šatora sastanka upotrebljavala se kozja dlaka za izradu pokrivača, koji su zapravo sačinjavali „šator nad Prebivalištem (Izl 26,7; 35,26; 36,14). Šator je, za razliku od kuće, oblik ljudskog stana koji ima značajku privremenosti. Šator se uvijek može sklopiti i postaviti na nekom drugom mjestu. Patrijarsi Abraham, Izak i Jakov živjeli su u šatorima, što je osobito istaknuto u Heb 11,9 kako bi se istaknulo da su ti ljudi vjere živjeli kao tuđinci na zemlji. Znali su i priznavali da ovdje nemaju trajan grad, nego da očekuju onaj budući (Heb 11,10.11-16). U NZ-u se tijelo vjernika promatra kao šator koji se prigodom smrti odlaže, a prigodom Gospodinova dolaska će biti zamijenjen tijelom slave (2 Kor 5,1; 2 Pet 1,13).

Prva građevina koju je Bog dao podići kao svoje svetište bio je Šator sastanka. Kasnije je u zemlji Kanaan Salomon sagradio hram u Jeruzalemu. I šator i hram bili su Božje prebivalište i svetište kod njegovog zemaljskog naroda. No šator je bio načinjen za putovanje pustarom, dok hram predstavlja uređeno, trajno stanje. Šator i sav njegov namještaj bili su tako načinjeni da su se mogli nositi, što pokazuje da se tak-

vo stanje prvenstveno odnosi na Božje svjedočanstvo u svijetu, koje je samo privremeno. Hram, naprotiv, čini se da više pokazuje vječnu odredbu, sukladno Božjem naumu, jer je šator po vanjštini bio malen i neugledan, dok je hram bio velik i slavan. U Heb 13,10 je sav sustav izraelskog bogoslužja nazvan „šatorom“, kako bi se opet ukazalo na njegov privremeni karakter.

Stol

Stol je u Bibliji obično slikoviti prikaz hranjenja, blagoslova i zajedništva (Job 36,16; Ps 23,5; 78,19; 128,3). Gospodin Isus taj prikaz upotrebljava u pogledu uživanja blagoslova u vječnosti, kad svojim učenicima jamči: „On će se opasati, posaditi ih za stol, pristupiti i posluživati ih“ (Lk 12,37). Osobito lijep prikaz vidimo u 2 Sam 9, gdje se više puta govori da je jadni, od Davida pomilovani Mefibošet, stalno jeo za kraljevim stolom. Tu je jasno izraženo i hranjenje i zajedništvo.

Prvi stol koji se spominje u Bibliji jest onaj za dvanaest prikaznih kruhova u Šatoru sastanka (Izl 25,23-30), koji je bio načinjen od bagremova drva presvučenog zlatom. Ti kruhovi su u Svetinji pred Bogom simbolički predstavljali dvanaest Izraelovih plemena. I Bog i svećenici su stalno imali pred očima zajedništvo Božjeg naroda.

U Mal 1,7.12 je žrtvenik za paljenice nazvan GOSPODINOVIM stolom. S time se povezuje isti izraz u 1 Kor 10,21. Kao što je u SZ-u žrtvenik za paljenice bio mjesto na kojemu je Izraelski narod putem prinošenja žrtava izražavao svoje zajedništvo s Bogom, tako je u

NZ-u Gospodinov stol mjesto gdje vjernici udjelom u kruhu i čaši imaju vidljivo zajedništvo s Gospodinom na temelju njegove žrtve. Budući da je to Gospodinov stol, s time je povezana i odgovornost da se sve vrši u savršenom skladu s njegovom voljom. Zbog toga na tome mjestu slijedi upozorenje protiv zajedništva s demonskim stolom, to jest s poganskim žrtvenicima.

Postelja

Postelja je prikaz odmaranja, kako u pozitivnom tako i u negativnom smislu. David je htio naći počinak za sebe tek kada nađe mjesto za Božje prebivalište, za hram (Ps 132,3-5). Željezna postelja bašanskoga kralja Oga (Pnz 3,11), jednako kao i ona postelja pod koju se može staviti svjetiljka svjedočanstva, koja bi zapravo trebala širiti svjetlost (Mk 4,21), govori o tromosti tijela. Postelja je također simbol prisiljenosti na nedjelovanje, uslijed bolesti (Mt 9,2), kao i bračnog zajedništva koje se treba održati čistim (Post 49,4; Heb 13,4).

Ključ

Ključ je i u Bibliji simbol moći raspolaganja. Elijahim je nosio ključ Davidove kuće, što je slikovit prikaz Gospodina Isusa, koji ima Davidov ključ, „onaj koji otvara i nitko ne zatvara, i zatvara i nitko ne otvara“ (Iz 22,22; Otk 3,7). Učitelji Zakona su morali čuti od Gospodina da su oduzeli ključ spoznaje, budući da sami nisu ušli u Božje kraljevstvo, a sprečavali su u tome one koji su htjeli ući (Lk 11,52). U množini se govori o ključevima kraljevstva nebeskog

– ne neba! – koje je Petar dobio od Gospodina (Mt 16,19) kako bi otključao ulazak u kraljevstvo Židovima (Dj 2) i narodima (Dj 10). Gospodin Isus ima ključeve smrti i hada (Otk 1,18); mi se ne trebamo bojati ni smrti ni hada (boravišta mrtvih), jer on ima vlast nad time, kao što vidimo u Otk 20,14).

Opasač, opasivanje

Opasač je u starini bio važan dio odjeće jer je stezao lepršave gornje halje, koje su većinom bile sačinjene od jednog velikog komada tkanine. Opasač je osobito istaknut kod svećeničke odjeće (Izl 28,4). Vojnici su u ratu za opasač na boku stavljali mač. Zbog toga su „opasani bokovi“ slika postojanosti i odlučnosti, kako u življenju tako i u službi i u duhovnoj borbi (usp. Ef 6,14; 1 Pet 1,13).

Rog

Rog govori o snazi, jakosti ili moći: “Nismo li si vlastitom snagom rogove uzeli?”, veli u Amosu 6,13 (usp. Pnz 33,17; 1 Sam 2,1; 1 Kr 22,11; Mih 4,13). Pritom simboličko značenje može biti i pozitivno i negativno (Ps 75,11 <10>; Ez 34,21). Sedam rogova Jaganjca, koji je posred Božjeg prijestolja, pokazuju savršenu božansku moć proslavljenoga Gospodina (Otk 5,6), dok deset rogova vladara Rimskog carstva i dva roga Antikrista govore o đavolskoj moći (Otk 13,1.11). Osobito su zanimljivi rogovni koji su se nalazili na žrtveniku za paljenice i na žrtveniku za kađenje (Izl 30,1; 31,17). U njima je sažeto sveopće značenje žrtvenika. Može se reći da su pokazivali na sve četiri strane svijeta te

su time slikovito svjedočili: kao što je sav svijet potpao pod Božju osudu, tako se i Božja milost na temelju Kristovog pomirbenog djela nudi cijelom svijetu (Rim 3,19; Iv 3,16). Krv žrtve za grijeh za izraelski narod morala je biti nanesena na rogove žrtvenika za paljenice (Lev 4,30) i onaj koji je bio kriv mogao je tu naći utočište (1 Kr 1,50).

Jaram

Jaram je naprava za uprezanje goveda, najčešće drveni okvir, koji se stavlja oko vrata (ili ispred čela) dvaju goveda. Jaram se može upotrijebiti za jednu životinju, ali i za dvije, koje su tada njime čvrsto međusobno povezane; na nekim mjestima u Bibliji ta se riječ upotrebljava upravo za označavanje „para“ (1 Kr 19,19.21). Jaram je često prikaz podložnosti (Post 27,40), ropstva (1 Kr 12,4; Gal 5,1) i službe (1 Tim 6,1); zbog toga slamanje jarma govori o oslobođenju (Jer 28,2).

Kristov jaram je bila njegova dragovoljna poslušnost Bogu (Mt 11,29-30). Dvostruki jaram je prikaz zajedništva. U Fil 4,3 Pavao svog suradnika Epafrodita doslovno naziva „moj sudrug u jarmu“. Zajedništvo vjernika s nevjernikom se u 2 Kor 6,14 naziva „nejednak jaram“, protiv kojega smo ozbiljno upozoreni. Taj prikaz odnosi se na zabranu iz Pnz 22,10 da se vola (čista životinja) ne upreže pred plug zajedno s magarcem (nečista životinja).

Arend Remmers

www.zivarijec.org

- naručivanje Biblija, knjiga, brošura, kalendara -

www.komentaribiblije.org

- knjige, brošure, članci za čitanje na internetu -
- audio predavanja i propovijedi -

Dobro Sjeme

... dostupno kao **app** **25**

»Na vašem jeziku!«

Besplatno!

GBV

GET IT ON Google Play

Download on the App Store

Ove dnevne pobožnosti mogu se čitati i online na www.good-seed.org

🇧🇪 🇮🇹 🇮🇸 🇨🇪 🇩🇰 🇬🇧 🇫🇷 🇩🇪 🇭🇺 🇸🇰 🇵🇹 🇷🇺 🇪🇸 🇹🇷 🇷🇺